

Така се изредиха и Пинокио, и палячо, и носорогътъ, и още много, много деца, които бѣха видѣли маскитѣ на книжарчето. Всѣко си купуваше маска, и на книжаря се струваше, че всѣко, ако не съ думи, съ погледъ казваше:

— Не трѣбваше да биеш момчето, бай Деяне!

Надвечерь пристигна отново Колчо Гороломчето.

— Бай Деяне, продай ми още една маска. Баба Меца.

— Нѣмамъ, Колчо. Всичкитѣ се продадоха, — отговори книжарьтъ. — Една само остана: хе оная, дето я бѣше сложилъ Данчо.

— Не ща я. Нея никое дете нѣма да я вземе. Тя прилича на тебе. А ти биешъ децата. Виджъ, прѣститѣ ти още личатъ по маската!

И Колчо си излѣзе.

Книжарьтъ поглади маската, но нищо не каза. И Данчо спрѣ очи на нея, па си помисли: „Колко хубаво ми бѣше съ тая маска при децата! Биха ме, но бѣше весело и хубаво. Да мога още веднажъ да я сложа!“

Вечерьта, когато да затварятъ книжарницата, бай Деянь сне пълноликата маска, подаде я на книжарчето и рече:

— Хвѣрли я вжтре въ коша! А утре ще отидешъ да вземешъ отъ склада нови маски.

Книжарчето взе маската, оправилъ съ ржка вдлъбнатинитѣ, що бѣха останали отъ ударитѣ на господаря, и прошепна боязливо:

— Мога ли да взема тая маска. Ще ми я прехванете на заплатата. Хубаво ми е да си мисля, че съмъ като васъ. Нищо, че ме бихте. Заслужено бѣше...

Радостъ изгрѣ въ очитѣ на книжаря.

— Ти си добро момче, Данчо, — рече той. — Вземай маската, щомъ я харесвашъ. Нѣма защо да я плащашъ. Ти я заслужавашъ. Толкова маски продадохме днесъ. И не трѣбваше да те бия, но дълго чакахъ, та много бѣхъ ядосанъ...

— Нищо, нищо, господарю, — каза малкото книжарче. — Не ме боли вече. Пъкъ и маската се изправи. Не личатъ прѣститѣ по нея. Хубаво ще се посмѣемъ на заговѣзни!

— Ще се посмѣемъ, Данчо, ще се посмѣемъ! — каза миловно книжарьтъ и поглади кждревата коса на малкия си помощникъ. Ранъ-Босилекъ

